

rattad käima, töötas föik, mis homjeni pääwani jahvatatakse, waestele anda." „Nüüd, Kadri, wéid sina pulme teha", ütles Märtwanema õele, „Jumal hoidfu uut maja ja andfu teile önnistatud olemist ja lahket elamist tema varjul."

„Amen!" fuuldi heast ahjunurgast hüüdwa. Seal istus oma sängis wana 89 aastane Marret, peremehe wana-ema, kes muidu arwaste noore rahwaga juttu alustas, waid enamiste magas ehet täsakeste palvet tegi.

„Amen!" ütles tema veel siiskord, „Jesanda Jumala arm olgu ue wesfiga, nõnda fui minu öndsa isa ajal. Maja on jälle seda loodi ja moodi fui ennemuiste, ennegu kaudunud mõldri isa teda nii ühfeste laji väljaehitada, jälle temal need sama aksid ja tead fui enne, ja jesama kambrifene, kus mit önnis ema sagedaste ööse mu sängi juures walwas wokki fedrades ja unelaulusid lauldes. Jälle paistab läwe üle se fena salmike, mis mu isa oli laßnud sinna ülesse panna: „Hoia, mis ilmalaitmata, ja maata se peale, mis õige; sest selle

me he wiim ne järg on rahu." (Laul.37, 37) Kui ma eile uut maja olin waatas, läksid silmad õiete märjaks möödaläinud aegade mälestusel. Ei pidand mite üfsainus palk ehet lauaots sinna külge jäätma, mis wana Pühler oli seadnud, sest se ei oleks Prantsule ega simule, armas Kadri, önneks olnud, fui teie, noor abiellurahwas olles, sinna elama lähetet."

„Kulla wana eidefene", ütles Kadri, „sina tead ju, et meie Prantsuga majaehitamisi foguni sinu hoolde jätsime ja sulle meelevalda andsime föiki asju otse nõnda seada ja öiendada, fui su oma nõu seda tundis; aga teadmata alles, mispäras tsa seda tegid, ja miks eñotsa föik se weskiostmine sulle vastu meelt oli. Eks sina ise ei ole seal sündinud ja omas noores eas elanud? Et räägi ommeti, mis lugu nende Pühlerirahwaga on?"

„Noh olgu peale", vastas wana Marret, Liis, Pühleri soo wiimme wösa, on juba mõnda aega teed mušla al, Jumal andku waese inimesele rahulist hinggamist mulla